

Leerrede over Jesaja 53: 11 en 12 uitgesproken op Woensdagavond 29/03/50 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar

Zingen - Psalm 119: 34 en 36

Lezen - Psalm 69

Voorrede.

Als wij op het lijden van Christus zien, dan zouden wij, bij geen nader licht en kennis van de staat van het hart der mensen, wel kunnen besluiten: "Dat moet toch wel de hardste harten breken! Dat moet een ieder toch stemmen om zulk een Koning als het hoogste op het hart te leggen en tot doel te stellen in dit leven!"

Och, wij mogen er van horen, het mag ons gemoed beroeren zodat wij doen als Jeruzalems dochters weleer, zelfs wenen om de smart van die lijdende Heer', en er niet aan denken, dat wij zelf door onze schuld, Zijn kroon hebben gevlochten en Zijn beker gevuld, maar ... de tranen drogen op, wij worden door andere dingen in beslag genomen, en het leven gaat weer eenvoudig verder, alsof er geen Jezus is, Die Zich Gode tot een offerande heeft gesteld.

Daarom is er aanleiding, is er oorzaak nodig om met een volkomen hart naar Hem te vragen en aan Hem gebonden te zijn gelijk de gordel kleeft om de lenden des mans. Nu, van die aanleiding zongen wij.

Immers, de psalmdichter spreekt hier, dat hij, eer hij verdrukt werd, dwaalde. Ook dat het goed voor hem geweest is, verdrukt te zijn geweest, om Zijn goddelijk recht te leren. Ons is beslist nodig, dat de druk, het kruis, de last, de ellende, onze zonden, verdriet als een zware last op ons liggen. Het is wel niet naar onze aard, niet naar onze natuur! Het vlees wil in geen enge band, het wil de ruimte hebben, zelfs zo, dat er in ons vlees en in onze natuur woont: "Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust." Wij zijn uit de aarde aards. Wij grijpen naar het zien- en zinlijke, naar hetgeen ijdel en vergankelijk is. Wij verheffen hetgeen vergaat, tot een God en éren dat. Maar Hem, Die waarachtig God is, Die de broederen in alles gelijk werd - ook waarachtig en rechtvaardig mens - in Wie alle gaven en schatten zijn om ons als uit het moeras op te halen, ja om ons engelengelijkheid te schenken, en ons te schikken en te vormen om eenmaal een plaats in te nemen onder de engelen en de gemeente der uitverkorenen rondom de troon, gedenken wij niet. Zelfs het hart gaat niet naar Hem uit.

Hóé nodig dus, dat er aanleiding, dat er oorzaak is, dat wij dat Koninkrijk zoeken. Ik zou daarom een ieder wel willen opwekken en zeggen: als er op u werkt van uw zonden, van druk, van kruis, van lijden, van ellende, zoekt het niet te verzetten, legt het niet naast u neer. Pakt het aan, al is het kruis nóg zo zwaar, ja al lijkt het u toe, dat er uws gelijke niet is, zoekt er dan toch niets van af te doen, maar pakt het veel liever op. Want als gij u er mede verenigt en het draagt dan zult gij het kruis aan het hart drukken en zeggen: "Wat hèb je me al bezorgd!"

In Bunyans "Christenreis naar de eeuwigheid" zien wij, toen christen wist dat stad Verderf met vuur verbrand zou worden, en hij met een zwaar zondepak op zijn rug liep, wat hem dat bezorgd heeft. Gij zult zeggen: "Vooreerst ellende." Ja, zelfs zóveel ellende, dat hij begreep: ik moet uit die staat. Al rolt hij in de poel Mistrouwen (er was er nog één bij, die zei: "Genoeg, ik ga terug), toch gaat hij verder.

En wat is het einde geweest? In de eerste plaats is hij, toen hij aan de voet van het kruis kwam, zijn pak kwijtgeraakt. Vervolgens zijn vuile todden en voden en kreeg hij een rein kleed, een rol waaraan een zegel hing alsmede een teken aan zijn voorhoofd.

Toen hij later aan de hemelpoort kwam, was hij daar een bekende en werd erkend om ingelaten te worden in die stad met paarden poorten. Dat heeft de ellende bezorgd.

Als hij dat niet gehad had, dan was hij ook wel achtergebleven en had gedaan als vriend Gezeggenlijk. Die hoorde er wel graag over spreken: "oh, dat was zo mooi." Hij wilde zelfs nog wel harder gaan lopen, want: "zoveel te gauwer zouden ze er zijn." Maar Christen kon niet uit de weg vanwege zijn pak. Toch is Christen daar gekomen, waar hij moest zijn - ja, juist door dat pak - om de zegeningen weg te dragen.

Och, laten wij dan daaruit verstaan, dat wij ellende op ons niet kunnen missen, wij hebben het steeds en stéeds weer nodig. Daaruit kunnen wij het goddelijk recht leren en vatbaar worden om als dwalenden terecht gewezen te worden, ja om te mogen gaan bewandelen die reine, rechte, goede weg. Hij doet ons wandelen op de weg der gerechtigheid, in het midden van de paden des rechts; opdat Hij Zijn liefhebbers doet beërven dat bestendig is, en Hij zal al hun schatkamers vervullen.

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in de twee laatste verzen uit het 53e hoofdstuk van Jesaja, waar Gods Woord aldus luidt:

11. *Om de arbeid Zijner ziel zal Hij het zien en verzadigd worden; door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, want Hij zal hun ongerechtigheden dragen.*
12. *Daarom zal Ik Hem een deel geven van velen, en Hij zal de machtigen als een roof delen, omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in de dood, en met de overtreders is geteld geweest, en Hij veler zonden gedragen heeft, en voor de overtreders gebeden heeft.*

Leerrede.

Uit deze woorden vernemen wij, hoe verheven en hoog Christus' arbeid in de troon van God staat aangeschreven. Laten wij dat in ons opnemen, zodat wij er ten helderst, ten klaarst uit zouden verstaan, dat ons werk bij God niet in aanmerking komt. Want wij zijn toch telkens weer, als gevallen schepselen, er mee bezig -- krachtens het werkverbond, waarin God de mens oorspronkelijk gesteld had -- om met enig eigen werk in te dringen in het werk Gods.

Steeds weer zoeken wij met enige beweegoffers God zo te stemmen dat wij gunst, genade en vriendschap van Hem mogen ontvangen, wat echter zo nooit geschieden kan. God erkent alleen Zijns Zoons arbeid. Dat wordt genoemd: "De arbeid Zijner ziel." Om ons zalig te maken heeft Jezus Christus Zich geheel gegeven, met ziel en lichaam, volkomen, in leven en in sterven, in lijden en in gehoorzaamheid. Het wordt ook genoemd: "Zichzelve Gode onstraffelijk opgeofferd."

Daar wij al twee Woensdagavonden over de voorgaande verzen gehandeld hebben, zullen wij nu in hoofdzaak niet spreken over de arbeid Zijner ziel, maar over de vrucht van Zijn arbeid. Dus wij stippen slechts aan dat Hij Zich volkomen Gode heeft opgeofferd, met ziel en lichaam en daardoor datgene gedaan heeft wat de Wet vordert.

De Wet vraagt van ons geen stukwerk, dat wij zo goed en kwaad als het gaat zouden doen, maar de Wet vraagt volkomenheid. Daarom, bij degene die slechts in één gebod struikelt, daar ligt alle werk tegelijk in duigen, want die staat schuldig aan alle geboden. De Wet wordt wel onderscheiden in eerste en tweede Wetstafel. De eerste hoe wij ons jegens God te houden hebben en de tweede, wat wij onze naaste schuldig zijn.

Ook wordt de Wet gedeeld in Tien Geboden, maar de Wet Gods is volmaakt, is één geheel. Nu is er door de Wet Gods geen zaligheid te verwachten, want zij is door het verderf dat in ons woont krachteloos.

In de volheid des tijds werd Jezus Christus onzer gelijk, Hij was Borg en Middelaar en ging in de plaats des zondaars staan. Hij is wel waarachtig God, te prijzen tot in alle eeuwigheid, maar nam aan ons vlees en onze natuur. Daarom was Hij een waarachtig en heilig mens, zonder zonden. Wij zeggen: een waarachtig en rechtvaardig mens! Hij was Zelf niet in enige overtreding van de Wet maar gelijkvormig aan de Wet. Wat Hij deed, deed Hij als Borg en Middelaar voor Zijn gemeente, die Hij lief had tot in de dood. Dat wordt genoemd: "Arbeid Zijner ziel."

Immers, de eerste Persoon, God de Vader, Die in de huishouding der genade de plaats des Rechters inneemt, eist volkomen genoegdoening, want de Wet moest volkomen in eer worden hersteld. Aan alle eis moest worden voldaan, dus God moest boven alles geliefd worden en de naaste als zichzelf. Doch, daar er zonde, overtreding was, eiste de Wet, de dood en bloedstorting. Dat deed Jezus vrijwillig, zodat van Zijn arbeid gezegd kan worden dat Hij zowel de Vader liefhad als ook de zondaar. Want Hij voldeed aan de eerste en aan de tweede Wetstafel in volmaakte liefde, insluitend Zijn bloedstorting en dood.

Nu is het niet alleen een lichaamslijden geweest, maar tevens een zielearbeid. Want de ganse macht der hel, die Zijn kerk en gemeente gevangen had en wilde houden, is daar tegenaan gestormd om te beletten dat Christus dat zou doen, namelijk volkomen - tot in de dood - aan de Wet gehoorzamen.

In zoverre er enige genadekennis is en het bij ons wel eens (laat ik het zo uitdrukken) gelopen heeft over God, over Zijn eer, over het heil van onze ziel en het heil der ziel van onze naaste, dan zijn wij er wel in enige uitersten achtergekomen welk een tiran satan is. Wát moet Christus dan geleden hebben! Wát een arbeid moet dat geweest zijn!

Zó'n arbeid, dat Hij niet slechts dóórnat was van het zweet, maar dat Hij zelfs bloed zweette! In de koude nacht, toen Hij als een aarde op de aarde lag, liepen grote druppelen bloeds in de aarde neer; die werden door de angst en het geweld des duivels en onder het dragen van de zware toornlast Gods, uit Zijn lichaam geperst. "Arbeid Zijner ziel!"

Dat werk wat Hij deed, waarvoor Hij streed en leed, dat deed Hij uit liefde. En de liefde is de vervulling der Wet. Daarom is en wordt dát alleen in de troon van God aangemerkt, anders níets! Laten wij gerust al ons werk maar voor de mollen en vleermuizen wegwerpen; het heeft geen enkele waarde voor God. Als wij alles gedaan zouden hebben wat ons bevolen is te doen, laat ons dan maar zeggen, dat wij onnutte dienstknechten zijn, want wij deden slechts wat ons bevolen was, om daaruit de toevlucht te nemen tot Jezus Christus en Zijn arbeid.

Alleen Zijn arbeid geldt en dát werk is bij de Vader in ere. Is het dat ook bij òns? De Vader eert en erkent het. Doen wij het ook? De Vader eert en erkent niets anders. Eren en erkennen wij ook niets anders? Als dat het geval is, dan zullen wij leren kennen, dat wij, door Zijn gunst geleid, èn zegen èn gerechtigheid van God, de God des heils, ontvangen. Want Hij wil, dat wij Zijn Zoon en die arbeid eren. Hij vraagt van ons geen deugd, plicht of goede werken, maar dat wij onze staat van oordeel en vervloeking bij onszelf bekennen en belijden, en dat er niets anders geldt dan Jezus Christus en Die gekruist. Gelijk de slang in de woestijn verhoogd is, opdat allen die door de slangen gebeten waren en moesten sterven, daarop ziende, behouden werden, er ook voor ons niets anders overschiet dan Christus alleen. Dat is de wil van God. Wat wij daarbuiten of daarboven hebben is verwerpelijk.

Als er een arm zondaar is, die de hel verdiend heeft, die niet hoger kan komen dan: "Ik ben een verlopen sinjeur in mijn zonden", maar hij huldigt Christus, dan kan hij gunst van God leren kennen. Maar, al is het een deugdelijk mens, bij wie het echter lippentaal is, als het gaat over Christus, dan gaat God er niet mee akkoord. Dat kàn niet. Zullen wij steeds bedenken, dat er bij God zulk een hoge majesteit is? Daarom moet ons doel de nauwste vereniging met Christus zijn.

Eens lag er een kerkvader op sterven. De ernst was hem aan te zien, hij sprak geen woord. Maar toen men vroeg, waarom hij zo was, sprak hij, dat er bij God zo'n hoge majesteit was en die moest hij ontmoeten. En op hun zeggen: "Ja, maar Jezus Christus is er toch ook?", was zijn antwoord: "Ja, dàt weet ik wel, want Die is mijn vlees en mijn gebeente". Dàt is de nauwe vereniging met Christus: Christus zijn vlees en zijn gebeente. Christus het zijne in verhoging en hij het Zijne hier in vernedering.

Ondanks dat, was er toch in hoge mate ernst aanwezig, want: er is zo'n majesteit bij God en Die moest hij ontmoeten. Waar moeten wij dan blijven als wij een handjevol deugd, plicht, teksten en waarheidkennis hebben? Laat dan zo'n kerkvader voor ons tot een voorbeeld zijn. Die mensen hebben gezocht, ten nauwste met Christus door het geloof verenigd te zijn. Dat hebben wij nodig, hier om te leven, en om straks welgetroost te kunnen sterven.

Vervolgens lezen wij: "Om de arbeid Zijner ziel zal Hij het zien en verzadigd worden." Wat zal Christus zien? Waardoor zal Christus verzadigd worden? Gij moogt zeggen: "Ik wenste dat ik Hem door het geloofsoog aanschouwde, dat ik Hem eens mocht eten en drinken, en in het geloof verzadigd worden." Wenst gij dat en geniet gij het niet? Dan hebt gij nog bij u, wat gij kwijt moet! Want het is er voor arme en ellendige zondaren.

Daartoe heeft Hij ook het Heilig Avondmaal ingesteld. Daar wij met Goede Vrijdag des Heeren Avondmaal zullen vieren, bedenkt dan, dat vóór alle dingen nodig is, dat wij een arme, verslagen zondaar zijn bij onszelf. Daar wil Hij aan vermaken Zijn verbroken lichaam en Zijn vergoten bloed. Want door de tekenen wil Hij te kennen geven: kijk eens hoe lief Ik u had! Ik wil u beantwoorden in al uw belangen. Zo wil Hij tot ons komen, om ons te dienen in ons ongeluk, in onze armoede, in onze ellende. Hij wil ons verrijken.

Maar nu staat er hier van Christus: "Zien en verzadigd worden." Wat is dat? Wat hebben wij dááronder te verstaan? Hij geniet toch dat Hij gezeten is aan de rechterhand des Vaders, boven alle overheid, macht en kracht, is met Hem gezeten in de troon? Ja, die eer heeft Hij van de Vader ontvangen. Maar, Christus' verzadiging is toch: dat Hij zondaars ziet, die hun ongeluk moeten aanpakken, zodat Hij hen aan Zijn Middelaarshart kan drukken. Is dat verzadiging voor òns, is dat voor ons het geestelijk eten en drinken, maar het is ook Christus' spijs en Zijn verzadiging, om hen - hen ziende in hun ellende - daarvan te verlossen en aan Zijn Middelaarshart te drukken, opdat wij zouden kennen:

Veilig in Jezus' armen,
Veilig aan Jezus' hart;
dáár, in Zijn teêr erbarmen,
dáár rust mijn ziel van smart.

Dat is dan Christus' arbeidsloon. Als wij dan vasthouden aan hetgeen géén Jezus is (ja, het is wel ernstig, maar ik moet dat tòch eens zeggen) en gij soms gewaar wordt dat Jezus u naloopt, dat Hij aan de deur van uw hart staat te kloppen: "Doe Mij (dan eens) open, want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen", dat de Koning bedelt - want Hij wil er bij ons in, Hij wil plaats nemen in ons hart - en als wij Hem dan geen geloof geven, maar vasthouden aan het eigen, aan het zien- en zinlijke, aan het verbroken werkverbond, aan deugd

en plicht, vasthouden aan hetgeen God ons nooit bevolen heeft, dan onthouden wij Christus Zijn loon, dan onthouden wij Hem dat Hij kan zien en verzadigd worden! Het is toch wat!! Wij Christus Zijn arbeidsloon onthouden! Dat is geen kleinigheid!!

Als wij zelf met ons eigen ideeën doorgaan - in eigenwillige godsdienst - dat wordt ook wel genoemd dat wij het loon der arbeiders onthouden, die aan onze ziel arbeiden. Daar spreekt Jacobus nog van: "Ziet, het loon der werklieden, die uw landen gemaaid hebben, welke van U verkort is, roept; en het geschrei dergenen, die geogst hebben, is gekomen tot in de oren van de Heere Sebaôth." Maar nog veel ernstiger is het, als wij Christus Zijn loon onthouden. Want Hij bezit ons zo graag als Zijn bruid, om ons te dienen met Zijn bloed en Geest en met Zijn gerechtigheid.

Och, laat het ons toch tot een spoorslag zijn, want dat is toch te erg! Ziet eens wat Hij gedaan heeft: hoe Hij bloed gezweet heeft, als een gevangene weggeleid werd, veroordeeld, geselsd, met doornen gekroond, aan het kruis genageld. Dat predikt ons: "Dat deed Ik voor U. Wat doet gij voor Mij?"

Bekend is van de graaf von Zinzendorf dat hij ergens in een kamer kwam waar een schilderij hing van de gekruiste Christus met dat onderschrift. Dat sloeg bij die man in: wàt deed hij voor Christus? Wat had hij gedaan? En, wat hebben wij nu voor Hem gedaan? Hebben wij de wereld en onze godsdienst eraan gegeven, onze eigen inzichten en ideeën? Of hebben wij die vastgehouden? Het is Christus' loon, dat Hij - hen ziende in hun ellende - hen oppakt, hen dient met Zijn bloed en gerechtigheid! Dat is Zijn spijs, dat is Zijn verzadiging.

Ik weet wel, dat er in deze dagen soms geheel anders over gesproken wordt, namelijk dat dit de verzadiging van Christus zou zijn, dat er van die "kleintjes" zijn die zuchten, en dat er van die "lieve traantjes geweend" worden! Dat wordt dan nog aangedikt met Martha's en Ruthjes en Nathanaëls en Nicodemussen! Die dingen zijn zo niet, hoor!! Dat is Christus' verzadiging niet. Maar dat Hij ons kan bezitten en eigenen, dat is Zijn verzadiging.

Laat ons dus nooit met zulke narigheid akkoord gaan! Want wij kunnen er een "zalig" mens mee zijn en "er ééntje van zijn",.... terwijl wij Christus buiten de deur van ons hart houden. Dan zijn wij "zalige" mensen met onze tranen, en als Gods Geest ons ontdekt dan zijn het soms niets dan tranen van onze vijandschap. Ons gebed is dikwijls niets anders dan om zelfbehoud. Het gaat zo niet, hoor, en het mag zo niet zijn ook.

Daarom lezen wij hier: "Door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken." Hier hebben wij wat anders dan het gedoe van een mens. Wat doet die gezegende Koning door Zijn Geest en door de prediking van Zijn Woord? Wat doet Hij aan ons? Hij gaat bij ons kennis verwekken. Want een geloof zonder kennis is geen geloof; dat is maar hersenwerk. Tot het zielzaligend geloof behoort niet alleen vertrouwen, overgave des harten, maar ook kennis. Niet: ik heb wel eens gelezen en wel eens horen zeggen en ik begreep. Neen, zó niet. Maar, dat wij door de prediking des Woords en door de verborgen werking des Geestes gaan verstaan, dat het werk Gods een werk is dat precies in onze belangen en noden voorziet. Dat Christus zo'n Persoon is, dat alles wat aan Hem is, gans begerlijk is. Dat wij, niet alleen Zijn beminnelijkheid en Zijn gepastheid gaan zien, maar ook Zijn noodzakelijkheid, Zijn onmisbaarheid. Dat Christus en Zijn werk alsmede onze staat als bus en deksel in elkaar sluiten. Dat het er zo mee gesteld is: dat werk voorziet in onze ellende. Die kennis werkt Christus Zelf door Zijn Geest en Woord.

Hij doet dat, opdat wij zó overreed zouden worden van de waarachtigheid van Zijn werk en arbeid, dat wij los gaan laten alle eigen inzichten, al onze godsdienst en voor de dag komen als schuldigen voor Gods Majesteit. Opdat Hij -- Die God "Mijn Knecht" noemt (God heeft maar één Knecht, Zijn Zoon, Die Hij de "Rechtvaardige" noemt, Die, voor onrechtvaardigen de zonde in Zijn lichaam aan het kruis gedragen heeft) -- velen rechtvaardig make.

Want degenen die in hun verlorenheid leren kennen dat alleen Jezus Christus het leven is, dat buiten Hem de dood is, waar Gods recht heerschappij gaat voeren, och, wat zal dan bij hen de eerste Persoon gaan uitblinken als een dierbaar Deugdenbeeld! Daar kan een mens niets meer op tegen hebben. Hij is het dierbaarste Wezen van alle wezens. Als het maar eens voor de dag komt hoe God is, maar wij zijn verduisterd en betoverd door de zonde en satans listen. Luther placht te zeggen, dat het satans bedoeling is, om ons God voor te stellen als een tiran. Maar satan zelf is een tiran.

Oh, als het deugdenbeeld Gods gaat uitblinken, dan zijn wij het ogenblikkelijk met Hem eens, dat wij de schuldigen zijn, dat God vrij is, dat wij de hel verdiend hebben en dat God voor eeuwig recht is. Waar wij dan alle grond verliezen en niets meer te zeggen hebben, daar is er plaats voor Jezus Christus. Dan ruimt de zondaar, met al zijn hoogmoed die hij in het paradijs heeft opgelopen, het veld voor God, Zijn Schepper, en is er plaats voor Christus.

Om wat te doen? Te gaan schenken en toepassen wat Hij in Zijn zielsarbeid heeft verdiend en verworven. Want, Hij heeft voor de zonde betaald en een eeuwige gerechtigheid verdiend en verworven en wil Zijn bloed en arbeid en Zijn gerechtigheid aan ons komen vermaken. Daar Hij dat doet - ons versiert met Zijn heil, ons reinigt en dekt - zo komt de zondaar door die heilsweldaden en genadehandelingen in een staat waarvan de catechismus spreekt, dat wij in Christus voor God zijn als hadden wij nooit zonde gehad noch gedaan, ja als hadden wij zelf al de gehoorzaamheid volbracht die Christus voor ons volbracht heeft.

Dan komen wij als geheel in Zijn Persoon en arbeid voor God te staan; dan zijn wij naar de Wet wáárlijk rechtvaardig voor God, zodat God in ons geen zonde ziet. Dan zijn er geen zonden. Dan zal de zonde van Juda gezocht worden, maar nooit meer gevonden worden. Weg, voor eeuwig weg. Al kunnen wij ze onszelf niet vergeven, al mag satan ze ons soms nog verwijten, God doet het dan nooit meer. Want Hij ziet ons aan in Zijn lieve Zoon: Hij vindt in gunst, en niet in wraak, Zijn lust, want de hitte van Zijn gramschap is geblust. Eer ik verder spreek moesten wij nog maar het laatste vers uit Psalm 100 zingen:

Want goedertieren is de HEER;...

Dat alles dan geschiedt op grond van Zijn arbeid. Immers, wij lezen hier: "Want Hij zal hun ongerechtigheden dragen." Dat heeft Hij, naar Gods eeuwige wil en welbehagen, opgepakt, gedragen aan het kruis. "Zo heeft dan God - gelijk in onze Geloofsbelijdenis staat -Zijn rechtvaardigheid bewezen tegen Zijn Zoon, als Hij onze zonden op Hem gelegd heeft; en heeft uitgestort Zijn goedheid en barmhartigheid over ons, die schuldig en der verdoemenis waardig waren, voor ons gevende Zijn Zoon in de dood, door een zeer volkomen liefde, en Hem opwekkend tot onze rechtvaardigmaking, opdat wij door Hem zouden hebben de onsterfelijkheid en het eeuwige leven."

God neemt hen aan tot Zijn kinderen, en dat in Christus. Oh, wat zal de hemel toch weergalmen van eeuwige lof en heerlijkheid: "Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed!" Dat is het deel dergenen die daar zijn, en het zal het deel zijn van allen die tot die grote korenhoop verzameld worden, om als volmaakt één te zijn, één stem te hebben met de engelen, Gode alle heerlijkheid toebrengend.

Dan volgt: "Daarom zal Ik Hem een deel geven van velen, en Hij zal de machtigen als een roof delen." Die grote Koning is de Overwinnaar geworden van velen. Hij heeft de dood, het graf, de hel, àlles overwonnen en God heeft Hem die eer en heerlijkheid aangedaan.

Hij heeft dan wel de laagste plaats ingenomen, zijnde: "Een worm en geen man", en is in de grootste verachting aan het kruis gestorven tussen twee moordenaars, maar hóé heeft aan de derde dag, God Zelf, als het hoogste gerechtshof, Zich uitgesproken!

Hoe heeft God Zijn Zoon gerechtvaardigd! Het hoogste gerechtshof heeft uitspraak gedaan over Christus: God heeft Hem uit de doden verwekt en openbaar gebracht als de alléén Rechtvaardige.

Wij lezen in Psalm 68 van die overwinning en dat het waarheid is wat hier staat: "Daarom zal Ik Hem een deel geven van velen, en Hij zal de machtigen als een roof delen." Dat kan alleen als men overwinnaar is, dan doet men met de overwonnenen. Daarom lezen wij in die 68e Psalm: "Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja ook de wederhorigen om bij U te wonen, o HEERE God!"

Wat kan de duivel daartegen doen? Daar staat heel de hellemacht, de dood, de zonde, de vloek, de Wet, àlles machteloos. Want Christus is Overwinnaar! Hij heeft het er dóór gehaald voor Zijn ganse kerk. Hij, die Vorst der aard, is dan ook de hoogste hulde waard. Het is Christus' werk. Daar dan Hij alléén alles is, zo moeten wij er uit rollen en niets worden. Wij de reddelosen, die ons laten dienen, de verlorenen, die ons laten redden, de ellendigen, die ons een thuiskomen laten bezorgen, de vervuilden uit Adam, die ons laten reinigen, de naakten, die ons laten dekken. Laat Hij eens plaats bij ons nemen, dan alleen is het goed.

Vervolgens lezen wij hier: "Omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in de dood, en met de overtreders is geteld geweest." Of God er nog eens de nadruk op wil leggen, dat de grond waarom Christus zó koninklijk in heerlijkheid is en daartoe een recht verkregen heeft, daarin gelegen is, dat Hij dat allemaal voor hen gedaan heeft. Aan wie komt dan beter de hoogste eer toe dan aan Hem? "Omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in de dood, en met de overtreders is geteld geweest, en Hij veler zonden gedragen heeft, en voor de overtreders gebeden heeft."

Ja, wie moet God nu anders eren dan Jezus Christus? Is er één zaak op aarde die billijk is, dan is het dat wel! Is er iets betamelijk, dan toch wel dat? Wie is er rein en recht als God? Zijn troon staat op recht en gerechtigheid. Nu kan het dus niet anders, dat die eer wel toe- en aangebracht moet worden aan Christus. Maar geven wij Hem nu ook de eer? Doen wij dat? Nu, dat is wat God wil. God eert Hem en nu wil Hij hebben dat ook wij Hem eren en huldigen.

Toen Jezus Christus Zelf het Heilig Avondmaal instelde, deed Hij dat met de Zijnen, dus met de gelovigen. Gelovigen zijn diegenen waar kennis is, zoals er hier staat: "Door Zijn kennis". Die grote Koning verwekt door Zijn Geest en Woord kennis van Zijn Persoon en arbeid. Bij zulk één, waar kennis is, is geloof en betrouwen. Daarom stelde de Koning het Heilig Avondmaal in met de Zijnen, om er bij hen ten zeerste openbaar te brengen: Ik behoor bij u, en gij bij Mij.

De Koning was op hen aangewezen om Zijn liefdehart te openen en aan hun te geven. Zij waren op Hem aangewezen om te ontvangen. Je moet maar ongelukkig zijn, dat je buiten Hem niets hebt! Daarom nodigt Hij aan Zijn dis gelovigen. Niet godsdienstigen, deugdelijke, goede mensen, die wel geloof voor zichzelf kunnen oefenen dat zij er één van zijn! Maar, al moeten wij ons beneden alles en allen stellen, aller afschrapsel, als een vloermat waarop een ieder de voeten kan afvegen, doch zó ongelukkig: "Heere Jezus! Gij alleen zijt het!", dan ligt in Zijn werk vervat, dat Hij op ons is aangewezen (Hij wil kwijt; Hij zit zo vol liefde) en wij op Hem.

Waarheen moeten wij anders met onze schande, onze armoede, onze ellende, ons ongeluk, dan alleen tot Hem? Zo wil Hij dan in het sacrament, in de tekenen van brood en wijn, ons tot Zich opleiden, dat Hij waarlijk àlles voor ons is, om ons het geloof te sterken, en om in deze strijd, in al de beroering van dit leven, in alle verderf dat wij hier onderworpen zijn, in zonde en in ellende, ons vertrouwen al meer op Hem te stellen, en ons zodanig aan Hem over te geven - het zo op Hem laten aankomen - dat wij gaan zeggen: "Heere Jezus, ik verlaat me op U! Ik verzink liever met U, dan buiten U staande te blijven!"

Dat is: Hem eren, huldigen, erkennen. Dan zal Hij ons ook zeker de vrucht niet onthouden, maar ons de bewijzen schenken van Zijn gunst, liefde en toegenegenheid.

Dat een ieder dit dan mee huiswaarts neme. Bedenkt, overlegt dat. Onderzoeke en beproeve een ieder zichzelf, hoe hij staat tegenover de Persoon van Jezus Christus en Zijn werk. Heilige dan God, de God van alle genade, dit gesprokene tot het gewenste doel, opdat wij er de zegeningen van mogen wegdragen, mede dienend tot onze voorbereiding tot een ander en een beter leven, in aanschouwen. Amen.

Slotzang.

Psalm 116: 4

D'eenvoudigen wil God steeds gadeslaan;...

Zegen.

Gaat voorts heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.